

Gerrit zat altijd heel toevallig net op het toilet als er een vrachtbrief moest worden afgetekend. Hij was ineens zijn bril kwijt. Tot zijn opzichter hem door kreeg. Hij was de eerste die naar zijn taalprobleem durfde te vragen. En de eerste die hem terug naar school stuurde.

Ik word nog altijd emotioneel als ik terugdenk aan het moment waarop mijn opzichter vroeg waarom ik de vrachtbrieven nooit aftekende. Jaren had ik mijn handicap weten te verbloemen, maar nu viel ik door de mand. Vanaf dat moment moest ik van hem elke dag mijn naam en adres opschrijven. En niet veel later stuurde hij me terug naar school.

Het volwassenenonderwijs beleefde ik compleet anders dan de basisschool. Daar zat ik met 49 kinderen in de klas en werd ik ingezet voor schoonmaakklusjes en het rondbrengen van koffie. Nu zaten we met maximaal acht studenten in een klas en twee begeleiders die de tijd voor ons namen. Eindelijk kon ik alles vragen, ook al moesten ze iets honderd keer uitleggen.

Om me heen zag ik dat bij veel studenten het kwartje viel, maar bij mij gebeurde dat nog steeds niet. Uiteindelijk bleek dat ik dyslectisch ben. Al betekende dat niet dat ik het opgaf. Mijn opzichter bleef me stimuleren en zo is het me gelukt om niet alleen mijn Nederlands op te halen, maar ook een EHBO-cursus te

volgen en een diploma voor heftruckchauffeur te halen. En dat mocht allemaal in de tijd van de baas.

Jaren later kreeg mijn moeder een hersenbloeding. Terwijl ze herstelde in een verpleeghuis ontdekte ik dat ik het leuk vond om met de patiënten om te gaan. M'n moeder zag dat ook. Ze zei: "Waarom doe je daar niets mee? Die mensen zijn gek op je." Ze had gelijk en ik besloot me opnieuw in te schrijven. Deze keer voor de opleiding helpende in de zorg.

Ik ben heel eig trots dat ik het doorzettingsvermogen had om deze opleiding af te ronden. De examens heb ik zelfs schriftelijk afgelegd. En ik heb er eer leuke baan aan overgehouden. Inmiddels heb ik er geen problemer meer mee om in het openbaar te lezen en te schrijven. Op mijn werk lees ik elke dag de krant voor aan patiënten.

Mailtjes sturen vind ik soms nog lastig. Die controleert mijn man nog even voordat ik ze verstuur. Of ik los dat probleem op door een e-mail telefonisch te beantwoorden. Nog steeds ben ik elke dag blij dat mijn

opzichter me er jaren geleden tussenuit pikte. Dankzij hem heb ik een heel nieuw leven kunnen opbouwen, waar ik veel voldoening uit haal.

Gerrit Kwakkel (1956) uit De Rijp
Goede het roer om in: 1975

Actief als: helpende in de zorg
Leest graag: De Telegraaf en de boekjes van Prinses Laurentien
Gouden tip: "Vertel mensen over je taalprobleem, ze wordt je handicap zichtbaar"